

ഉഹടിസ്ത്രീണ കുടുക്കിയ ദ്രുതം

• പുനരവുന്നം: വി.എം ഗിരിജ

വേ ഒക്കാൻ അംവഴി ഉള്ളിലുഡിച്ചത്. മുളിപ്പാട്ടം പാടി, ഭാരമാഴിന്ത മന്ദ്രാം അയാൾ വീടിലേക്ക് പോയി. ശരിക്കും നൃത്തം വെക്കും പോലെയാണ് അയാൾ വീടിലേക്ക് പോയത്.

പോകും വഴിക്ക് കാട്ടിൽ അയാൾ വെച്ചു കൈഞ്ഞിയിൽ കുരുങ്ങിയ മുയലിനെ കണ്ടു. മുയലിനെ എടുത്ത് ജോൺ പുഴയിൽ താൻ വെച്ചിരുക്കുന്ന വലയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു. വലയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വലിയ ഒരു മീനിനെ കാട്ടിലെ കൈഞ്ഞിലില്ലോ വെച്ചു. എനിട്ട് ഓടിച്ചേന്ന് മേരിയോട് പറഞ്ഞു: “മേരി, നി കുറച്ച് ചക്കരയപ്പും ഉണ്ടാക്കിയേ.. കുറച്ചുഡികം ആയിക്കൊടു.”

“ഈ രാത്രിയിൽ അപ്പോൾ, നാബൈപ്പോരേ ജോൺ...?”

“അതുപോരാ. കുറച്ചുഡികം അപ്പും ഉണ്ടാക്കും അതെന്നും വലിയ ഒരു രഹസ്യം എനിക്ക് പറയാനുണ്ട്.” മേരി അപ്പും ഉണ്ടാക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് നടത്തുന്നോൾ സർബനാഥനെ കുസ്താരത്തിന്റെ

കമ ജോൺ അവളോട് പായാൻ തുടങ്ങി.

“മേരി, നമ്മൾ വലിയ പണക്കാരായി.”

“നമ്മൾ പണക്കാരോ, എങ്ങനെ?” അവൾക്ക് വിശദിക്കാനായില്ല. ആദ്യത്തെ കൂട്ട് അപ്പും ദർത്താവിൻ്റെ വിളവിക്കാട്ടുതുക്കാണ്ട് മേരി തലയാട്ടി. വിളവിയ അപ്പങ്കൾ മിക്കതും തണ്ട് കൈയിലുള്ള സമ്മിയിലേക്ക് ഭാര്യ കാണാതെത കൂട്ടണ്ടിട്ടും ജോൺ.

“ഞാൻ പറയാം, കാട്ടിൽ മട കിളച്ചു കൊണ്ടിരക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു കുമ്പാരം സർബ്ബന്ന നാണ്യം കിട്ടി.”

“അയ്യോ ജോൺ, ഒരു കുമ്പാരം സർബ്ബമോ?”

“അൻഡേതപ്പോരാതെ, ആ അപ്പുങ്കൾ തന്നേ.. രാത്രി നമുക്ക് അത് പോരി കുഴിച്ചെടുക്കാം.”

“സർബ്ബം കിട്ടിയതു കൊണ്ടാകും നിങ്ങൾക്കിട്ടെ വിശദ്ദം...”

“ഉം, സർബ്ബം കൊണ്ടാൽ വിശദ്ദം അഭക്കുമോ??” ജോൺ ചിരിച്ചു.

“ഉം.. സർബ്ബം കിട്ടിയാ വിശദ്ദം അഭക്കുമോ?” മേരിയും ചിരിച്ചു.

മേരി ഒരുപാടപ്പും ചുട്ടോടെ ഉണ്ടാക്കി ജോനിന്റെ പ്രോലിട്ടുവെക്കിലും മുകാലും സമ്മിയിലേക്ക് അവൾക്കാണാതെ കൂടണ്ടിട്ടും ജോൺ.

മേരി ആന്നും കൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി. ഒന്നും കാണാവുന്ന അവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല അവളുടെ കണ്ണുകൾ. ജോനിന്റെ അപ്പും സമ്മിയിലേക്കും അവളുടെ കണ്ണും ചെന്നില്ല. അവസാ

നീ പാതിരാത്രിയായി, ഇരുട്ട്
നല്ല പോലെ പരന്നപ്പോൾ റ
ണ്ണപേരും കുട്ടി കാട്ടിലേക്ക് പ
റുപ്പെട്ടു.

താൻ വാങ്ങാൻ പോകു
ന പുള്ളിപ്പുശുകളുടെ, കു
ഷിയിടത്തിന്റെ, ഉടുപ്പിന്റെ,
ചെരുപ്പിന്റെ, ആരഭരണങ്ങളുടെ
സപന്നങ്ങളിലായിരുന്നു മേരി.
ജോൺ മുഖ്യേ നടന്നതും മര
ചുല്ലകളുടെ കൈകളിൽ അപ്പും
കുട്ടി വെച്ചതും അവർ ശ്രദ്ധി
ച്ചില്ല.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ
അവർ ആർത്തു വിളി
ചു: “ജോൺ, നോക്കേ...
ഇതാരൽഭൂതരാത്രിയാണ
ല്ലോ... മരങ്ങളിൽ ഒക്കെ അപ്പും
തുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. ഓക്കിലും
സെസപ്രസിലും എല്ലാം അപ്പും ഉണ്ടാവുമോ?”

“മണി, അപ്പും കൊണ്ട് കനം തുങ്ങുന്ന ഒരു
മേലം ഇതിലേ കടന്നുപോയതാവും. അതിൽ കാ
റ്റ് തട്ടി ഇവിടെയെങ്കിൽ തട്ടിപ്പിതിനിയതാവും...”

“അപ്പുത്തിന്റെ മേലാംോ?”

“ആ.. അതെ. അപ്പുത്തിന്റെ വലിയ ഒരു മേ
ലം... അപ്പുമേലം.”

“എൻ്റെ ദൈവമേ, എനിക്ക് അപ്പുമേലം ഒന്നതു
പൂറ്റി ഒന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു. നോക്ക്, ഒരു മി
നിറ്റേ..., താൻ കാട്ടിലേപാരു കെണി വെച്ചിട്ടുണ്ട്,
ഇവിടെ നോക്കേട്...” അയ്യോ, ഇതെന്നു ഇം
കാണുന്നേ.. ഒരു വലിയ മരിസ്യു .. നോക്ക് മേരീ..
എന്ത് മുഴുത്ത മീൻ്റെ!”

“മുയൽക്കെണിയിൽ മീനോ! ഇന്നനേത്ത
അൻഡൂതാഡശക്ക് അവസാനിക്കുണ്ടോ.”

“ഓ.. എന്തെല്ലതു! ചിലപ്പോൾ നടക്കും മീ
നായിക്കുംോ.”

“നടക്കും മീനോ, താൻ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും
ല്ലാണോ..”

“എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കണ്ണാ, ഇതാണ് നട
ക്കും മീൻ്റെ!”

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അരുവിയുടെ കളകളും
ദം കേൾക്കാതായി. “ശാന്തിവിടെ ഒരു മീൻ വല
വെച്ചിട്ടുണ്ട്, നോക്കേട്...”

ജോൺ ഓടിച്ചേന്ന നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു
മുയൽ!

“മീൻവലയിൽ മുയലോ?” അശ്വരാം
കൊണ്ട് മേരിയുടെ കണ്ണുകൾ തുറിച്ചു വന്നു.

“എൻ്റെ മേരീ തായാംചെത്ത കേഷ
ഞം കുശലാലയില്ലോ.. നീ എന്തിനാ വിഷമി
ക്കുന്നേ...”

“വെള്ളത്തിൽ മുയലോ?”

“നീ നല്ല ആളും... നല്ല ഭാര്യയുമാണ്.
പക്ഷേ, അപ്പമേലം അറിയില്ല, നടക്കും മീ
നിനെ കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ല. ജലമുയലിനെ പറി
ഒരു വിവരവുമില്ല. കണ്ണും തന്നെ!”

“എൻ്റെ ജോൺ, ജലമുയലോ... ഇതൊ
ക്കെ എന്തെല്ലത്തുമാ?!?”

“ഇന്നയല്ലോ യഥാർത്ഥ അൽബുതു!”

എനിട്ട് ജോൺ താൻ അടയാളപ്പെട്ടു
തതിയ മരത്തിന്റെ താഴെ കുഴിച്ചു സമീറിൽ
സർബനാഥായങ്കർ നിന്തു. മേരിക്കുണ്ടാ
യ ആന്നം പഠന്തറിയിക്കാൻ പറ്റില്ല.

ഒണ്ണപേരും ഇരുട്ടിന്റെ മറപ്പി സർബ്ബ
നാഥയങ്ങളുമായി തിരിച്ചു പോവുമ്പോൾ,
പ്രഭവിലെ വീടിൽ നിന്ന് ചെമ്മരിയാടുകളും
ടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു. രാത്രിയുടെ നീളും പുത
യിൽ ഒരു നിലവിളി പോലെ തോന്തി, മേരി

ക്ക്.

“എന്നാൽ, ജോൺ...?”

പേടച്ച വിറച്ച് അവർ ചോദിച്ചു: “അതാ കാ ടില പ്രോരകൂടിയൻ ജീവികളും.. പാം നമ്മുടെ പ്രഭുവിനെ കിട്ടിട്ട അദ്ദേഹം കിടന്ന് കയ്യുകയാ.. പാം!” എങ്ങനെന്നേയാ രണ്ടാള്ളും വീടിലെത്തി, സർപ്പനാശിനും കുഴിച്ചിട്ടു.

പക്ഷേ, മേരിയുടെ റൂദയം പറയാത്ത രഹം സൃം കൊണ്ട് വീർപ്പുമുടി. ‘രകഷം ആരോടും മിഞ്ചല്ലേ മേരി...’ എന്ന ജോൺിന്റെ വാക്കുകൾ അ വള്ളുടെ ഖയകച്ചു കുറേ ദിവസം.

പക്ഷേ, ആ രഹസ്യം പുറത്തുവിടാതെ അ വർക്ക് ശാസം മുട്ടി.

പിറ്റേന് തന്നെ അവർ അയൽക്കാരിയോട് പറഞ്ഞു: “എന്നോ പോലെ, ഉറങ്ങാണ്ടിട്ട് ഒരാ ലസ്യും!”

“മേരി, നീയെന്നാ ഉറങ്ങാതിരുന്നേ...”

“അതേ.. അതേയും.. രാത്രി മുഴുവൻ കാട്ടിൽ നടന്നാൽ നീയും ഉറക്കം തുണ്ടും...”

“നീയെന്നിനാ കാട്ടിലുണ്ടെ, പാതിരാത്രി? മേരി, പായടി..”

“ജോൺിനാരു നിഡി കിട്ടി.. ആരോടും പായ ലേഡ് സർപ്പനാശിനും...”

“സർപ്പനാശിനും...”

“അതേനേ... സർപ്പനാശിനും... അതെ ടുക്കാനാ രാത്രി പോയത്. നീ ആരോടും പായ ലേഡ്”

പറയാതിരിക്കുമോ?! അയൽ കാരി ഭർത്താവിനോട് പറഞ്ഞു. അയാൾ തബളു കൂടുകാരൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു. കൂടുകാരൻ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു. അവർ ഭർത്താവിനോട്, അയാൾ വേലക്കാരനോട്, അയാൾ കശാപ്പുകാരനോട്, അയാൾ പാൽക്കാരനോട്, അയാൾ പ്രഭുവിനോട്.

ഒരെറ്റ ദിവസം കൊണ്ട് പ്രഭുവിന്റെ കാതിൽ അത് എത്തി എന്നർത്ഥം.

(പ്രഭു) കോപം കൊണ്ട് ചുവാ നു വിറച്ച് ജോൺിനെന്നും ഭാര്യയും വിളി പീഡിച്ച്:

“ജോൺ, നിന്നു നിഡി കിട്ടിയോ?”

“ഇല്ല പ്രഭോ.... കിട്ടിയിട്ടുംല്ല, കേട്ടിട്ട പോ ലുമിലു്”

“നീ വെറുതെ നിശ്ചയിക്കാഡെ, ഇത്തന്ന പുണി അറിയാത്തവർ ആരുമില്ല ശ്രമത്തിൽ.”

“ആരു പറഞ്ഞു ഇല കല്ലുവെച്ച നൃണാ?”

“നിന്റെ ഭാര്യ തന്നെ.”

“മേരിയോ, അവർ നല്ലവളാണ്, എൻ്റെ ഉത്തമ ഭാര്യയാണ്, എന്നവെള്ള സ്നേഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ പ്രഭോ...”

സംരം താഴ്ത്തി ജോൺ പറഞ്ഞു: “അവ ഭളാരു പൊച്ചിയാണ്, കണ്ടതും കേട്ടതും പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന പെട്ടി!”

(പ്രഭു) മേരിയും വിളിച്ചു.

(പ്രഭു) ചോദിച്ചു: “മേരി, നിന്റെ ഭർത്താവിന് നിഡി കിട്ടിയോ?”

പേടച്ച വിറച്ചു മേരി പറഞ്ഞു:

“കിട്ടി അങ്ങുനേ, കിട്ടി.”

“എവിടെ നിന്ന്?”

“കാട്ടിൽ നിന്ന്.”

“നീയും കൂടു പോയോ, നിഡിയെന്നു കാരി?”

“ഉച്ച്”

“എപ്പോൾ?”

“രാത്രിയാണങ്ങുനേ...”

“എതിനൊ രാത്രി പോയത്?”

“പകലാബന്ധക്കിൽ പ്രഭു അത് എടുത്തു കൊണ്ടു പോകും എന്ന് ജോൺ പാരമ്പര്യം.”

“മേരീ, നീ നല്ലവളാണ്. ജോൺ, നിനെ തൊൻ കാണിച്ചു തരാം..” പ്രഭു അലറി.

“നിഥാ കമരയാന്ന് പാരതേ മേരീ..”

“പായാം അങ്ങുനേ.. അപ്പമേലം വന്നതിനൊരു കാട്ടിലാകെ അപ്പു പൊഴിത്തെ മരതിന്റെ കൊന്നിൽ തുണ്ടിയ രാത്രിയായിരുന്നു അത്.”

“അപ്പമേലമോ, മരങ്ങളിൽ അപ്പമോ...?!”

“അതെ അങ്ങുനേ, എന്നിട്ട് ആ അപ്പവും തിന് പോകുമ്പോൾ കെന്നിയിൽ പെട്ട് കിടിക്കുന്ന ഒരു വലിയ മീൻ!”

“കാട്ടിലെ കെന്നിയിൽ മീനോ...?!”

“അതെ അങ്ങുനേ.. തൊന്തും അതും വിട്ടു. നടക്കുന്ന മീനായിരുന്നു അത്!”

“നടക്കുന്ന മീനോ...?!”

“അതേന്,” പ്രഭുവിന് എന്നോ പത്തികേട്ടോനിത്തുണ്ടി.

മേരി പറഞ്ഞു: “കാടുവിയിൽ നിന്ന് ജലമുയ പിന്നെന്നും കിട്ടി അങ്ങുനേ...”

“അതെ അങ്ങുനേ... ജലമുയൽ.. ആ ജല മുയലിനെന്നും കൊടയിലിട്ടിട്ടു തൈസർ മരച്ചുവ ക്ക കിളച്ച് സർജ്ജ നാണയങ്ങൾ എടുത്തത്. തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ അങ്ങുനിന്റെ കൊടാരത്തിനു മുമ്പില്ലെന്നായ തൈസർ വന്നത്. ആ ദുഷ്ട ജീവി കൾ ചോറ കൂടിക്കു

നന്തുകൊണ്ട് അയ്യോ അങ്ങുന് എന്ത് കരച്ചി ലായിരുന്നു! അങ്ങുനി ഞ്ഞെ മുറിവൊക്കെ കരി നേതാ? അങ്ങുനിന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ട് തൊൻ പേടിച്ചു, എന്നിക്ക് കരച്ചി ലും വന്നു്”

ഇതു കേടുപോൾ പ്രഭുവിന് ആകെ ലജ്ജ തോനി.

സഹതാപത്രോ ദെയും എന്നാൽ ദേ ശ്യത്രോദയും പ്രഭു പറഞ്ഞു: “ജോൺ,

ഈ സ്ത്രീയെയും കൂട്ടി വേഗം സമലം വിട്ടേക്ക്. ഒരു ഭർത്താവ് എന്ന നിലക്ക് ഇവളുടെ കൂടുട താമസിക്കുന്ന നിങ്ങളോട് എന്നിക്ക് സഹതാപ മുണ്ട്. പകേഷ്, എരണ്ട് നിയന്ത്രണം എപ്പോ വിട്ടും എന്നനിക്കിണ്ടതുടാ.. പോ.. പോ...”

“പ്രഭോ, അവളാരു പാവമാ, ഇങ്ങനെ വിധിവിത്തം പറയും എന്നല്ലാതെ അവളെക്കാണ്ട് ഒരു ഉപദാനവുമില്ല.” ഇതും പാരതേ മേരിയുടെ കൈയ്യാ പിടിച്ച് ജോൺ ഒരി വീടിലേക്ക്.

എന്നാലും വിരുന്നുകാർ അവരുടെ വീടിൽ ചെല്ലുമ്പോഴാക്കെ നല്ല ക്ഷേമണം കിട്ടി. പട്ടിൽ പൊതിണ്ട്, ആരഞ്ഞാ അണിണ്ട് മേരി പലപ്പോഴും പ്രത്യേക്ഷപ്പെട്ടു. കുറേ കൃഷിസമല അസർ പത്രക്കെ പത്രക്കെ ജോൺ സ്വന്തമാക്കി.

“നല്ല ഒരു ജോഡി..”

നാട്ടകാർ പാരതു.

എത്ര നല്ലവരു ജോനും മേരിയും..

“മേരി പകേഷ്.”

‘പകേഷ്’ക്ക് എന്നാണെത്തുമെന്നോ,

ഒരു രഹസ്യവും സുക്ഷിക്കുന്നിയില്ല, മേരി ഒരു വായാടിയാണ് ഘ്രാനാക്കല്ലാണ് അതിന്റെ ധർത്ഥം.

മേരി എന്ന വായാടിപ്പെണ്ണിനെ കുറിച്ചുള്ള രഷ്യൻ നാടോടിക്കാമ്പയാണിൽ.

